

အင်အားဟာအမှန်တရားလား . . .
မြို့ကြီးကိုများ သူက
ခါးစောင်းတင်နိုင်သတဲ့ . . .

အခုတော့လည်း
မြို့ကြီးတစ်ခါနင်းလိုက်ရုံဖြင့်
ကျောကော့ကာ ဟန်ချက်ပျက်လေပြီ
မြို့အနင်းက ကြမ်းလေ၏ . . .

မြို့အနင်း ဟန်

(တောင်လုံးပြန်)

ပန်းရောင်နုနု ဇာခြင်ထောင်လေး

"ညက ရန်ကုန်မြို့ကြီး သူ့ကို နမ်းတယ်လို့ အိပ်မက် မက်တဲ့ အကြောင်း အဒေါ်ကို သုံးခါတောင် ပြောတယ်၊ ခုမနက်မှာ ဆုံးတာပါပဲ ဆရာလေးရယ်၊ သူ့ခြင်ထောင်အသစ်လေးကို ပွေ့ပြီး ဆုံးတာပါ"

ဤအသုဘ အဖြေစကားကို တခြားနေရာ၌ ကျွန်တော် ကြားရပါမူ ရယ်ကောင်း ရယ်မိပါဦး မည်။ သို့ရာတွင် ယခု ဆုံးသူ ကြည့်မာထံမှ ထွက်ဆိုခဲ့သော စကား ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်တော့်စိတ်ပင် နင့်ခနဲ ဖြစ်သွားမိပါသေးသည် ။ ကျေးလက်ဆရာဝန်တစ်ဦးဖြစ်သော ကျွန်တော့်အား ကြည်မာ၏ အခြေအနေကို ကြည့်ရှုပေးပါရန် အဒေါ်ကြီး လာခေါ်စဉ်ကပင် ကြည်မာသည် ရုတ်တရက် ကောက်ကာငင်ခါ ဖျားနာသူ မဟုတ်မှန်း ကျွန်တော်တို့ သိပြီး ဖြစ်ပါ၏။ ပြီးတော့ အဒေါ်ကြီးနှင့် ကြည်မာတို့ မှာ ဘာမှ မတော်စပ်ပါ။ နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်ပြီး ခိုကိုးရာ မဲ့နေ သော ကြည်မာ့ကို အဒေါ်ကြီးက ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်းမှာ တွေ့ပြီး အိမ်ခေါ်လာခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည် ။ ကျွန်တော် သွားကြည့်ပေးချိန်မှာ တော့ သိပ်မဟန်လှသည့် အခြေအနေမို့ ရန်ကုန် သွားပြီး ဆေးရုံ တက်ဖို့ ပြောကြည့်ပါသေးသည် ။ ကြည်မာက လက်ခံ။

"ရန်ကုန်ကို ကျွန်မ စိတ်နာတယ် ဆရာ၊ ဒါကြောင့် ဘယ်မှာ ပဲ သေရ သေရ ဆိုပြီး ထွက်လာ တာပါ၊ ၁၀ နှစ်ပါဆရာရယ်၊ ၁၀ နှစ်တောင်၊ ဟွန်း ... ဒီဇာခြင်ထောင်လေး တစ်လုံးပဲ အဖတ်တင် တယ်၊ ဒါလေး လို့

ချင်လို့ မြို့ကို တက်ခဲ့မိတာကိုး"

ကျွန်တော်မှာ ကျေးလက်ဆရာဝန်တစ်ဦး ဖြစ်နေသဖြင့် လူမမာများ ၏ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ များကို အခါမလပ် ကြားခဲ့ရမြဲ ဖြစ်ပါသည်။ ။ အထူးသဖြင့် ဆင်းရဲမွဲတေမှုကြောင့် စိတ်မှာ ထိခိုက်ခံစားရသည် များကို ရောဂါနှင့် တိုက်ရိုက်သက်ဆိုင်ခြင်း မရှိသော်ငြား ကျွန်တော့်မှာ လူမမာ ၏ အလိုကို ကြည့်၍ နားသောတဆင်ခဲ့ရပေါင်း များ လှပါလေပြီ။ များ ဆို၊ ဝတ္ထုများ ပင်ဖွဲ့၍ ရလောက်ပြီကိုး။

ကျွန်တော် သူ့ကို စတင် တွေ့ရှိချိန်က သူ့မှာ ရောဂါနှစ်မျိုး ရှိနေသည်။ ။ တစ်မျိုးမှာ အဆုတ် ရောဂါ နာတာရှည်မှ တစ်ဆင့် နှလုံးရောဂါပါ ကူးစက်ခံနေရသည့် ‘အိန်ဆင်မင်ရောဂါ’ ဖြစ်၍ ခေတ်မီဆေးဝါးများ ဖြင့် ခွဲစိတ်ကုသပါက အတော်လေး ငွေကုန်ကြေးကျပြီးလျှင် ဟန်သွားမည် ထင်ပါ၏။ သို့ရာတွင် ထိုအတွင်းခန္ဓာရောဂါကို ကုသဖို့ အထူးတလည် လိုအပ်သည် က သူ၏ စိတ်အခြေအနေ ကောင်းမွန်ဖို့ ဖြစ်သည်။ ။ သူ စိတ်က အတော်ပင် ကစဉ့်ကလျား ဖြစ်၍ နေလေပြီ။ အသပြာမှာ လည်း မပြောပလောက်။

အဒေါ်ကြီးက ကျွန်တော့်ကို သူနှင့် ပတ်သက်၍ သိသမျှ ပြောပြသည် မှာ လည်း ရေရေရာရာ မရှိလှ။

"ကလေးမလေးကို သင်္ဘောဆိပ်မှာ အဒေါ် ခဏခဏတွေ့တယ်၊ အဒေါ် တွေ့ခါစက ဒီလို မဟုတ်ဘူး ကွဲ့၊ ဖြူဖြူသွယ်သွယ်နဲ့ တကယ့်ကို ချစ်စရာလေး၊ သူ့မျက်နှာလေးကို ကြည့်လိုက်ရင် ချိုနေတော့တာပဲ၊ နောက်တော့ ချူချာလာတယ် ထင်ပါရဲ့ ဆရာလေးရယ်၊ နောက်ဆုံး တွေ့တဲ့နေ့က ဆိုရင် အိတ်လေးတစ်လုံးနဲ့ ဘောတံတား လက်ရန်းလေးမှာ မှီပြီး အဖျားတွေ တက်နေတာ၊ လေက လည်း တိုက်တယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒါ

နဲ့ အဒေါ် သနားပြီး ခေါ်လာတာပါ။ အဒေါ်ကတော့ ဆရာလေး ကြည့်တတ် ပြုတတ်မယ် ထင်လို့ ခေါ်ခိုင်းတာပါ။ ဟိုတစ်နေ့က သူ့သူငယ်ချင်းဆီ အဒေါ်ကို လွှတ်လို့ ဟိုက ပိုက်ဆံ သုံးသောင်း အဒေါ်ကို ပေးလိုက်တယ်။"

"နာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ အဒေါ်"

"အဒေါ်လား ... ဪ သူ့နာမည်လား၊ ကြည်မာ ... တဲ့ ၊ ကလေးမ ဆရာဝန် ရောက်နေပြီ"

အဒေါ်ကြီးက အိပ်နေတဲ့ သူ့ကို တစ်ချက် လှုပ်နှိုးပြီး ပြောပါသည်။ ။

"အဲဒီအတိုင်းပါပဲ ဆရာလေးရယ်၊ ညကတော့ ချောင်းတွေ အတော် ဆိုးလို့ ကွမ်းရွက်ပြုတ် ရည် တိုက်ထားတယ်၊ ဘာမှ လည်း မစားဘူး၊ ဘာမှ လည်း ကျွေးလို့ မရဘူး၊ တကယ်ပဲ"

"ရေနွေး ရှိလား အဒေါ်"

"အေးအေး ... နောက်မှာ ရှိတယ်၊ ခဏလေး သွားယူလိုက်ဦးမယ်"

ကျွန်တော် သူ့ကို ကိုယ်ပူချိန်တိုင်းပြီး သွေးပေါင်ချိန် ကြည့်ပါသည်။ ။ နားကြပ်နဲ့ စမ်းသပ် ကြည့်ပါသည်။ ။ သူ့အခြေအနေသည် အဒေါ်ကြီး ပြောခဲ့သလိုပင် ယခုမှ ကောက်ကာငင်ခါ ဖျားနာ သူမျိုး မဟုတ်။ ရောဂါ ဝေဒနာကို ကာလကြာစွာ ကိန်းအောင်းထားသည် မို့ မြင်ရုံဖြင့်ပင် ဝေဒနာရှင် ဟု တပ်အပ်သိသာနေပါပြီ။ ကျွန်တော့်အဖို့ ဤသို့သော လူနာနှင့် တွေ့ချိန်ပင် ပျာယီးပျာယာ မဖြစ် တော့။ ကျွန်တော် မျက်မြင် သုံးသပ်ချက်အရ နည်းလမ်းနှစ်ခုသာ ရှိသည် မို့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပင် မေးရပါ တော့မည်။

"ညီမ ... ဆေးစစ်ဖူးလား"

သူ ခေါင်းညိတ်သည်။ ။

"ဆရာဝန်က ဘာပြောလဲ"

"အချိန်ယူရမယ်တဲ့ ဆရာ၊ ပြီးတော့ ..."

"ဆေးရုံတက်ပါလား"

"ဟင့်အင်း ... ဆရာ၊ တက်လို့ လည်း ..."

"အစာတော့ စားမှ ဖြစ်မယ်"

"ကျွန်မ ဘာမှ မစားချင်ဘူး ဆရာ"

ကျွန်တော် သူ့ကို မနုသတ္တဘာဝေါ ဒုလ္လဘောတရားကို ဟောရဦးမည်လား။ ဆရာဝန်တစ်ယောက် ပြုကျင့်ရမည့် ပရမတ္တတရားသည် မည်မျှနက်ရှိုင်းသည် ဆိုစေကာမူ ရောဂါကို တွန်းလှ ချေဖျက်ဖို့ အတွက် စိတ်တစ်ခုတည်းနှင့် မလုံလောက်ပါ။ အခြေအနေကို သိနေရသည့် ယခုလို အချိန် မျိုးတွင် ဒုလ္လဘတရားထက် လူမမာ စိတ်ချမ်းသာသလို လိုက်လျောရဖို့ မှာ လည်း ကျွန်တော့်တာဝန် ဖြစ်ပါသည်။ ။

"ဆရာ ဆေးထိုးပေးခဲ့မယ်၊ သောက်ဆေးတော့ သောက်ပေါ့ကွာနော်"

ကျွန်တော် သူ့ကို တစ်ဆင့်တိုး၍ ညှိကြည့်သည်။ ။

"ရပါတယ် ဆရာရယ်၊ ကျွန်မ ဒီလို နေလာတာ ကြာပါပြီ"

"မဟုတ်သေးဘူးလေကွယ်၊ မင်း နေတတ်ပေမယ့် ဟိုအဒေါ်ကြီးခမျာ မင်းကို စိတ်ပူနေတာ၊ သက်သာအောင်တော့ နေသင့်တာပေါ့"

"ဆရာ ..."

"... .."

"ဆရာမှာ 'လွမ်းမောခဲ့ရသော တက္ကသိုလ် နွေညများ' ဝတ္ထု ရှိလားဟင်၊ ဆရာမြသန်းတင့် စာအုပ်လေ"

"ဘယ်ရှိမလဲကွယ်"

"ကျွန်မ ဖတ်ချင်လို့"

"အိုး ... ဟိုး ဟိုး၊ မင်း စာဖတ်လို့ မဖြစ်သေးဘူး၊ အနားယူရဦးမယ်"

"ဆရာရယ် ... ကျွန်မကို ရှာပေးပါ"

"မင်း ဆေးသောက်မှာ လား"

"ဟုတ်"

"အေး အေး ... မနက်ဖြန် ဆရာ ဝယ်လာခဲ့မယ်၊ ဒါပေမဲ့ တစ်နေ့ ၅ မျက်နှာလောက်ပဲ ဖတ်ရမယ်၊ ကဲ ... ဆေးထိုးရအောင်"

ကျွန်တော်၏ ပဏာမ ဆေးကုသမှု အောင်မြင်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော့်အဖို့ ခိုကိုးရာမဲ့သော ဝေဒနာရှင်များ နှင့် တွေ့လေတိုင်း သူ့အလို၊ ကိုယ့်အလိုမျှတစွာ ညှိနှိုင်း၍ ဆေးကုသရသော ပညာအား ပြည်သူပြည်သားများကြားမှ ပင် ရှာဖွေနိုင်ခဲ့ပါပြီ။ သို့ဖြစ်လျှင် ဝေဒနာသည် များအလျဉ်း ပျောက်ကင်းသွားပါသလား။ မဟုတ်ပါ။ ရောဂါကို ဖန်တီးခဲ့သည် မဟုတ်။ ကြုံသမျှ ရောဂါဝေဒနာ အား မုချမသွေ ပျောက်ကင်းအောင် စွမ်းဆောင်နိုင်သည့် ဆရာဝန်မျိုးလည်း ကျွန်တော် ပညာမပြည့်။ လွယ်လွယ် ပြောရလျှင် သေမင်းသည် ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ မဟုတ်။ ရန်သူလည်း မဟုတ်။ ဆိုရလျှင် ကျွန်တော်သည် ကျေးလက်ဆရာဝန်မျှသာ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်နေရာတွင် ရောက်ရှိနေလျှင် မည့်သည့်ဆရာဝန်မဆို ကိုယ်တတ်ကျွမ်းသည် ထက် ပိုမိုနေသော ရောဂါကို တွေ့သည့်အခါ သမားတော်ကြီးများ ၊ အထူးကုဆရာဝန်ကြီးများကို ညွှန်ကြားရုံသာ ရှိမည်။

ပျောက်စေသတည်းဟု အံ့ခဲကာ ကုနေ၍ မရ။ ဆရာဝန်မှာ ပညာအဆင့် ရှိသလို ရောဂါမှာ လည်း အဆင့်ရှိသည် သာ။ ကျွန်တော် နိုင်သမျှကို တော့ မညည်းမညူ ကုပေးနေမြဲပင်။ ယခုပင် ကြည့်ပါလေ။

သူက ဝတ္ထုတစ်အုပ် ရှာခိုင်းနေသည် ။ သူ့ရောဂါနှင့် ဘာဆိုင်သနည်း။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော် လိုက်လျောရဦးမည်။ လူမမာ၏ အလိုကို လိုက်မှ လူမမာက ယုံကြည်ကိုးစားမည်။ ဝေဒနာကို သူတစ်ဦး တည်း မျှသိပ်ထားတော့ဘဲ ဆရာဝန်အား ဖွင့်ဟလာမည်။ သို့မှ သာ ကုသရသည် မှာ အကျိုးများ မည်။

သီးခြားဝန်ခံစရာ ရှိသည် ကား ကျွန်တော့်အဖို့ သူ့လို ရောဂါလက္ခဏာရှင်မျိုးနှင့် တွေ့သည့် အခါ ထိုရောဂါလက္ခဏာကို စိတ်ဝင်စားမှု အတော်ရှိသည် ဟု ဝန်ခံပါရစေ။ ဤသည် မှာ ပညာပိုင်း ဆိုင်ရာ ကိစ္စ ဖြစ်ပါသည် ။ ဤအပြုအမူသည် လူမဆန်ဟု ယူဆကြမည်လား။ ကျွန်တော် တို့ အဖို့ စာအုပ်များကြားမှ တစ်ဆင့် လက်တွေ့ကုသရသည့် နယ်ပယ် တွင် ဤသို့သော ရောဂါလက္ခဏာရှင် များ နှင့် ထိပ်တိုက်တိုးပြီးပါမှ ယင်းရောဂါ၏ သဘောသဘာဝကို ကျွမ်းကျင်ပါတော့သည် ။ သူသည် သေကောင်ပေါင်းလဲ မဖြစ်ရုံတစ်မည်သာ ရှိတော့၏။ ရောဂါက သူ့ကို ဗိုလ်ကျစိုးမိုးနေပြီ။ သူ၏ အဆုတ်၊ အသည်း၊ နှလုံး၊ ကျောက်ကပ်နှင့် သွေးလည်ပတ်မှုများကို ကျွန်တော် ကျကျနန လေ့လာ ထားရမည်။ ဤလုပ်ရပ်မှာ ဆရာဝန်နှင့် ရောဂါတို့ ၏ ပဋိပက္ခဖြစ်ပါသည် ။ လူနှင့် လူချင်းအတွက် ကိုတော့ သူသည် ကျွန်တော့်လူမမာ ဖြစ်လာရုံဖြင့်ပင် ကျွန်တော့်မှာ တာဝန်ဝတ္တရားအရရော၊ စိတ် နှလုံးသားကပါ သက်သာစေလိုသည် မှာ အမှန်ပင်။

ညနေပိုင်းတွင် ကျွန်တော် သူ့ဆီ တစ်ခေါက် ရောက်ခဲ့သည် ။

အဒေါ်ကြီးက ဝမ်းသာအားရ ပင် နှုတ်ခွန်းဆက်ပါတော့သည်။ ။

"ဆန်ပြုတ်တိုက်တာ ထပ်တောင်းတယ် ဆရာလေး၊ ဆေးလည်း သောက်တယ်၊ အဒေါ်က သူ မသောက်မှာ စိုးလို့ ၊ ရှေ့မှာ တင် သောက်ခိုင်းတာပေါ့၊ သောက်ပြီး အိပ်နေလိုက်တာ စောစောကပဲ နိုးတယ်၊ အဒေါ်သူ့ကို ဘာကျွေးရမလဲ ဆရာလေး"

"ဆရာ ... ကျွန်မ ရေချိုးချင်တယ်"

"ဟုတ်လား၊ နေဦးလေ၊ အဖျား ရှိ မရှိ ဆရာ ကြည့်ဦးမယ်၊ ဖျားနေရင်တော့"

ကျွန်တော်က ဆေးအိတ်ထဲမှ ပြဒါးတိုင်ကို ထုတ်ပြီး သူ့လျှာအောက် ထည့်ပေးဖို့ ပြင်ပါသည်။ ။ သူက ရေချိုးချင်တယ်လို့ ထပ်ပြောပြီး ပြဒါးတိုင်ကို ငုံလိုက်သည်။ ။ သွေးပေါင်ချိန်ဖို့ ကျွန်တော် ပြင်ပြီးမှ ကျွန်တော် သူ့အတွက် ယူလာတဲ့ ဝတ္ထုကို အရင်ပြလိုက်သည်။ ။ သူ ကြည်နူးဝမ်းသာသွား တဲ့ အတွက် မျက်လုံးလေး ဝန်းလဲ့ပြီး စာအုပ်ကို တောင်းပါတော့သည်။ ။

"နေဦးလေ ... ဆေးမှန်မှန် သောက်မှ နော်"

သူ ခေါင်းညိတ်ပါသည်။ ။

"ပြီးတော့ နေ့လည်ပိုင်းမှာ ပဲ ခဏတစ်ဖြုတ် ဖတ်ရမယ်၊ ပြီးရင် အိပ်ရေးဝအောင် အိပ်၊ ဟုတ်ပြီလား"

သူ ခေါင်းထပ်ညိတ်ပါသည်။ ။

ကျွန်တော် သူ့ကို ဆေးထိုးပေးပြီးသည့်နောက် သူက ကျွန်တော့်ကို ဤဝတ္ထု ဖတ်ဖူးသလား ဟု မေးလာပြန်၏။ ကျွန်တော် မဖတ်ဘူးကြောင်း ပြောလိုက်သဖြင့် ...

"ဆရာ အရင် ဖတ်လေ၊ ကျွန်မ နောက်မှ ဖတ်တော့မယ်"

"ဟာ ... ဆရာ မအားပါဘူး၊ မင်းပဲ ဖတ်ပါ"

"ကြည်မာပါ ဆရာရဲ့ ၊ ကြည်မာလို့ ပဲ ခေါ်ပါ၊ ဆရာကလည်း မင်း မင်း ... နဲ့ "

"အံ့မယ် ... ငါ ခေါ်ချင်သလို ခေါ်မှာ ပေါ့ဟ၊ ငါ့မှာ စာအုပ်ဖတ်ဖို့ လည်း မအားပါဘူးဟာ"

"ဖတ်ကြည့်ပါ ဆရာရဲ့ ၊ အရမ်းကောင်းလို့ ပါ၊ ရယ်ရတာလည်း တအားပဲ"

"တက္ကသိုလ်အကြောင်းတွေလား"

"အစုံပဲ ဆရာ၊ ကျောင်းသားဘဝကနေ ဟိုးလူကြီးတွေ ဖြစ်တဲ့ အထိ၊ သိပ်ကောင်းတာပဲ၊ ကြည်မာ တကယ်ပြောတာ၊ ဘာသာပြန်ထဲမှာ ဒီဆရာကို အကြိုက်ဆုံးပဲ"

"မင်းက စာတော်တော် ဖတ်သလား"

"ဖတ်တယ်၊ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ဖတ်တာ"

"မင်းက ဘာလူမျိုးလဲ"

"မြန်မာပါ ဆရာရဲ့ ၊ အညာဘက်ကပါ"

"မိဘတွေရော"

"... .."

"ဟေ့ ... မိဘတွေရောလို့ "

"... .."

"ဆရာ အဲဒါ မကြိုက်တာဘဲ၊ မိဘဆိုတာ ဘယ်သားသမီးကိုမဆို ချစ်တာပဲ၊ အခု ဒီက အဒေါ်ကြီးကို ကြည့်ပါလား၊ မင်းကို သူ့သမီးလေးအရွယ်ဆိုပြီး ချစ်နေရှာတာ"

"ဆရာရယ် ... ကြည်မာ အဲဒါတွေ မပြောပါရစေနဲ့ ၊ အမေက ကြည်မာ့ကို သိပ်ချစ်တာ၊ ချစ်တာမှ သိပ်ချစ်တာ၊ အမေ့ကို စိတ်မဆင်းရဲစေချင်ဘူး၊ စာတွေ လိမ်ပြီး ထည့်တာပဲ၊ အခု ကြည်မာ နိုင်ငံခြား သွားတယ်လို့ လိမ်ထားတာ၊ ကြည်မာ ..."

"ဟဲ့ ဟဲ့ ... ဘာလို့ ငိုတာလဲ"

"ကြည်မာ ငိုချင်တာ ကြာပြီ၊ အရမ်းကို ငိုချင်နေတာ၊ လူတွေက ကြည်မာ့ကို တွေ့ရင် အမေတို့ ကို မေးတော့တာပဲ၊ ကိုယ်ချင်းမှ မစာကြတာ"

သူ ငိုသည် ။ ကြည်မာ ငိုနေသည် ။

"ဟောဗျာ ... ဘယ့်နှယ် ကိုယ်ချင်းမစာရမှာ တုန်း၊ မင်း ... ဆောရီးကွာ၊ ကြည်မာတို့ ကို မိဘ မျက်စိအောက်မှာ ရှိစေချင်လို့ ပါ၊ ဆရာလည်း မိဘတွေကို သတိရရင် ပြန်တာပဲ၊ ဆရာဆို အသက် သုံးဆယ်ကျော်ပြီ၊ မိဘကို လွမ်းရင်ပြန်တာပဲ"

"ဆရာက ဘာမှ မသိဘဲ လျှောက်ပြောနေတယ်၊ ဆရာက ဆရာဝန်ကိုး၊ အိမ်ပြလို့ ရတာပေါ့၊ ကြည်မာတို့ က လမ်းဘေး ..."

"တော်တော့ ကြည်မာ ... ဒီလူတန်းစား ကိစ္စတွေ ဆရာ မကြားချင်ဘူး၊ ကြည်မာ့ကို ဆရာ အထင်မသေးဘူး၊ လူနာနဲ့ ဆရာဝန် လူလူချင်း ရင်းနှီးလို့ ဆရာ ပြောကြည့်တာ၊ ကြည်မာ မကြိုက် ရင် မပြောရုံဘဲ ရှိတယ်"

"လူလူချင်းလား ... ဆရာ၊ ဆရာနဲ့ ကြည်မာဟာ လူလူချင်းလား ဟုန်း ..."

ကြည်မာက မျက်ရည်ဖြင့် မဲ့သည် ။ စကားဆုံးသည် နှင့် ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ မော့လိုက်ပြန် သေး၏။ ပြီးတော့ မျက်နှာလွှဲပြီး ခေါင်းအုံးမှ လွတ်ရာ ရွှေ့လိုက်သည် ။

"ကြည်မာက လူ မဟုတ်တော့ပါဘူး ဆရာရယ်၊ လူမဟုတ်တာ ကြာခဲ့ပါပြီ"

ဝတ္ထုထဲ၌ သာ ပါတတ်သော စကားဆန်းများ မို့ ကျွန်တော် သူ့ကို နည်းနည်းတော့ အထင်ကြီး သွားမိသည် ။ သူသည် သာမန် မိန်းကလေး မဟုတ်သည် ကို ရိပ်မိလိုက်သည် ။

"ကဲပါ ... ကြည်မာရယ် ... ဒါတွေ နောက်တော့ ဆွေးနွေးတာပေါ့၊ ဆရာ သွားရဦးမယ်"

"ဟင်း ... ဆရာလည်း လူထဲက လူပါပဲလေ"

"ဟောဗျာ ... ဆရာမှာ တာဝန်တွေနဲ့ ကွာ၊ ပြီးတော့ ..."

"အင်းလေ ... ကြည်မာ ဘာပြောလို့ လဲ၊ ဆရာတို့ လူတွေဟာ လူအလုပ် လုပ်ကြရတာပဲ၊ သွားပေါ့ ဟုတ်ဘူးလား"

"မရွဲ့စမ်းနဲ့ ကွာ"

ကျွန်တော်က ဆေးကိရိယာများ သိမ်းဆည်းပြီး ခွာဖို့ ဟန်ပြင်သည်

။

"ဆရာရယ် ... ခဏလေး စကားပြောချင်လို့ ပါ"

ခက်ပြီ ... ဟု ကျွန်တော် တွေးလိုက်သည့်တိုင် ထွက်ခွာမရပြီမို့ ကဲ

... ပြောတော့ဟေ့ဟု အစချီပေးလိုက်ရတော့သည်။ ။

"ကြည်မာ့ကို တစ်ခါတည်း သေဆေး ထိုးပေးပါလား ဆရာ"

"ထုံးစံမှ မရှိတာ"

"ဆရာက သိပ်လူပီသချင်တာကိုး"

"ဘာဆိုင်လို့ လဲ ကြည်မာရယ်၊ မင်း ဆရာနေရာမှာ ဆိုရင် လုပ်ပုံ၊မလား"

"ကြည်မာ သေချင်လို့ "

"မိဘကို မရှာကျွေးတော့ဘူးလား"

"ကြည်မာ လူပြန်ဖြစ်ချင်တယ်၊ ကြည်မာလေ ... ဘုရားမှာ ဆုတောင်းတိုင်း လူပြန်ဖြစ်ရပါ စေ၏ လို့ ဆုတောင်းတယ်။ ပြီးတော့ ခနရှင်ပဲ ဖြစ်ချင်တယ်၊ ဒါ တကယ်တော့ ဘယ်ခေတ်ပဲဖြစ်ဖြစ် ခနရှင်တွေဟာ စားသာတာချည်းပဲ၊ ကြည်မာတို့ က အစားခံတွေပါ၊ ဒီမှာ လေ ဆရာ၊ ကြည်မာ အခု ကျနေတဲ့ မျက်ရည်တွေ၊ ရင်ထဲက ဝေဒနာတွေ၊ ပေးဆပ်လိုက်ရတဲ့ သွေးသားဆန္ဒတွေအတွက် စည်းစိမ်ရှင်တွေက သာဓု ခေါ်ကြတယ်လို့ ထင်လား၊ နတ် လူ သာဓုခေါ်ကြသလား၊ ကြည်မာ သိပ်စိတ်နာတာပဲ သိလား၊ ကန်တော့ပါရဲ့ ..."

ငိုပြန်လေပြီ တစ်ချို့၊ ရှိုက်သံပြင်းပြင်းတို့ ထွက်လာပါပြီ။ ကျွန်တော် ဦးစွာ တင်ပြခဲ့သလိုပင်။ သူ၏ ဒုတိယဝေဒနာ ဖြစ်သော စိတ်ရောဂါပိုင်းကို ဘယ်လို ကုရမည်နည်း။ ဆေးဝါးဖြင့် မတတ်နိုင် သော်ငြား နှစ်သိမ့်မှုတွေ ပေးရချေဦးမည်။

"ဟုတ်တယ်ကွာ၊ ကြည်မာ့လိုပဲ ဆရာလည်း ခနရှင် ဖြစ်ချင်တယ်၊ ခနရှင် ... ဖြစ်ရင် ..."

ကျွန်တော် ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိ။ ကြည်မာက သိလေ၏။

"ကြည်မာတို့လို အနုတ်စုတ်ကုပ်စုတ်တွေနဲ့ မတွေ့အောင် ရှောင်ပေါ့

"

"ပေါက်ကရဟာ ..."

ကြည်မာ၏ စကားလုံးရွေးချယ်တတ်မှုကို ကျွန်တော် လန့်သွားသည်။
။ အင်း ... တကယ်တော့ စိတ်ဝေဒနာသည် များကို ကျွန်တော် မကိုင်တွယ်တတ်သေး။

"ဖြစ်ခါစက ကြည်မာ ဆရာဝန်ကြီးတွေနဲ့ ပြသားပဲ။ သူတို့ က သူတို့ဆေးခန်းကိုချည်း ချိန်း နေတာ။ ကြည်မာဖြင့် သေသာသွားလိုက်ချင်တော့တယ်။ လူဖြစ်ကျိုးမနပ်ပါဘူး ဆရာရယ်၊ အရင် ကတော့ ဒါမျိုး လာကြောလို့ ဘယ်ရမလဲ၊ တွေ့သမျှ လူတိုင်း ကြည်မာအလိုကို လိုက်ရတာလေ။ ကြည်မာတို့ ဘုန်းမီးနေလ ထွန်းပချိန်ကများ ဆရာ တွေစေချင်တယ်၊ ဘယ်ကား စီးချင်လဲ၊ ဘာစား ချင်သလဲ၊ ဘယ်သွားချင်သလဲ၊ ရသမှ သိပ်ရလွန်းလို့ ၊ ရ ရ ရ ရ ... တောင် မြည်သေးတယ်၊ တော်ရုံ တန်ရုံ လူကိုတော့ ကြည်မာ စားပစ်လိုက်တာပဲ၊ ဟွန်း ..."

ဟော ... သူ ပြုံးနေပြန်ပြီ။

"ကြည်မာ ကြွားတာ မဟုတ်ဘူး ဆရာ၊ တကယ် တကယ်ပြောတာ၊ ဆရာ ... ဆရာ့ကို ကြည်မာအကြောင်း ပြောပြမယ်၊ နော်"

"အေးလေ ... ပြောပါ၊ နားထောင်ပေးနေတယ်လေဟာ"

"ဟင့်အင်း ... ဆရာ့ကို မေးခွန်းတစ်ခု မေးဦးမယ်"

"ဒုက္ခ ... ဒုက္ခ"

"မရဘူး မရဘူး၊ ဆရာ ဖြေရမယ်၊ ဖြေကို ဖြေရမယ်၊ ဒါပဲ ... လူလူချင်း ချစ်တယ်ဆိုတာ ဆရာ ယုံလား"

"ယုံတာပေါ့"

"ဆရာ မှားပြီ၊ လုံးဝကို လုံးဝကို မှားပြီ၊ အမယ်လေး ... ကျွန်မမှာ လည်း ကလေးနဲ့ ... ရှင့်မှာ လည်း အကြွေးနဲ့ မှားပါတယ် ကိုသောင်းရယ်ဆိုတာ တကယ်ပဲ၊ လူလူချင်း ချစ်တယ်ဆိုတာ ရှိမှ မရှိဘဲ ဆရာရယ်၊ ကဲ ... ဆရာ ကျွန်မကို ချစ်လို့ လား၊ ကဲ ..."

"ဆရာ ချစ်တာပေါ့၊ ချစ်လို့ ကြည်မာ့ကို လာကုပေးတာပေါ့"

"ညာတယ် ဆရာ ညာပြီ၊ ဒါမျိုးတွေ ရိုးပါ၊ ဟင်း ဟင်း ..."

"ဆရာက ဘာလို့ ညာရမှာ လဲ၊ ကြည်မာ့ကို ညာလို့ ဘာရမှာ လဲ၊ ဆရာ့လူနာတွေကို ဆရာ ချစ်တာချည်းပဲ၊ ကြည်မာသာ ..."

ကျွန်တော် မှားသွားပြီကို သိလိုက်ပြီ။ ဤကလေးမသည် ဤမျှမအ။ ကျွန်တော် မှားသည့် အချက်ကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲယူကာ ပြောချပါတော့သည်။

"တွေ့ပြီလား ... ဆရာ ဝန်ခံပြီ မဟုတ်လား၊ ဒါ လူလူချင်း ချစ်တာမှ မဟုတ်တာ၊ ဆရာ့ လူနာ ဖြစ်လို့ ဆရာ ချစ်တာ၊ လူလူချင်း ချစ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ကြည်မာ သိသားပဲ"

"ကျွတ် ... မင်း ခက်တာပဲ"

"လူတိုင်း အဲဒီလိုပဲ ကြည်မာ့ကို ပြောတယ်"

"ကြည်မာက ခက်အောင် လုပ်တာကိုး၊ ပြီးတော့ လူတွေကို ကြည်မာ မုန်းနေတယ်၊ ဒါကြောင့် ဆရာ့ကိုလည်း ကြည်မာ မုန်းနေတယ်၊ ဆရာ

ဘယ်လို ပြောပြော အကောင်းမထင်ဘူး၊ ဆရာဘက် ကလည်း ကြည်
မာ့ကို မေးမယ်ဆိုရင် မေးလို့ ရတာပဲ၊ လူလူချင်း ဘာလို့ မုန်းတာလဲလို့
မေးလို့ ရတာပဲ၊ လူတွေဟာ လူတွေပါပဲ ကြည်မာရယ်၊ ဘာလို့ မုန်းရမှာ
လဲ"

"ဒါကတော့ ဆရာရေ ... ခံရတဲ့ လူက နံ့ခဲတဲ့ လူတွေကို မုန်းကြေးပဲ
"

"အလိုဗျာ ... ဆရာက ကြည်မာ့ကို ဘာနံ့ခဲလို့ တုန်း"

"သဘော ပြောတာပါ၊ သဘော ပြောတာပါ၊ လူတွေဟာ သာရင် နံ့ပ
စံလိုက်ကြတာပဲ ဆရာ ရေ ..."

"ပြီးတော့ ခံရရော မဟုတ်လား"

"ဒါတော့ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ"

"အင်း ... ဟုတ်ပါ၊ ဟုတ်ပါ"

စာဖတ်ပရိသတ်ကြီးကို အားတော့နာပါသည် ။ ကျွန်တော် တင်ပြ
နေပုံများ ၏ ‘၏ ၊ သည် ၊ မလွဲ’ ဝါကျများကြောင့် ဆိုလိုချင်သမျှ ခရီးမ
ပေါက်တော့ဟု ထင်ပါသည် ။ ကျွန်တော်နှင့် ကြည်မာတို့
စကားအများကြီး ပြောဖြစ်ခဲ့ကြသည် ။ သူ မဆုံးခင်အထိ
သူ့ဘဝအကြောင်းများ စိကာ ပတ်ကုံး ပြောခဲ့သည် ။ ကျွန်တော်နှင့် အ
သော့အထွေလေးများ ပြောကြသည် လည်း ရှိ၏။ ထားကြပါစို့။

ကျွန်တော် သိစေလိုသည် မှာ ကြည်မာနှင့်တကွ တခြား တခြား
သော မိန်းမရွယ်လေးများအား မြို့တော် ရန်ကုန်ကြီးမှ နမ်းလွှတ်လိုက်
သည့် ဖြစ်ရပ်အစုံကို ဖြစ်သည် ။ ဤဖြစ်ရပ်များ သည် မျက်မှောက်ခေ
တ်တွင် တရစပ် မနားမနေ ဖြတ်သန်းနေသည် ။ ရပ်၍ မသွား။ ကြည်

မာပေါင်း မြောက်မြားစွာ မြို့တော်မှာ လွင့်မျောနေသည် ။ ဆန်းလှသည် တော့ မဟုတ်။ သို့သော် ကျွန်တော်က အဆန်းလုပ်၍ စာဖွဲ့ပြချင်သည် ။ ကျွန်တော် ဤသို့ဤပုံ ဖြတ်သန်းနေရသည် ကို မှတ်တမ်းတင်ထား ခဲ့ချင်သည် ။ ဒါလည်း ဘာမှ မဆန်း။ လူဖြစ်၍ လူအကြောင်း ရေးပြခြင်းသက်သက်ပင်။ မည်သူ့ကိုမျှ သာစေ၊ နာစေ မညွှန်းပါ။ မရည်ရွယ်ပါ။ ဘဝင်မကျသည် မှာ တော့ အမှန်ပင်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ထိုဖြစ်ရပ် များ ပြီးပါစေ တော့ဟု ဆန္ဒရှိ၏။ စာဖတ်သူများ ဆန္ဒကိုတော့ နောက်မှ သာ ကျွန်တော် သိတော့မည်။

ယခု ... ကြည်မာ၏ ဘဝကို ကြည့်ကြပါစို့။

ဇာခြင်ထောင်လေး တစ်လုံးအတွက် မြို့တော်သို့ သူ ရောက်လာခဲ့သည် ဆိုလျှင် ...။
